

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobce : **T.T.**
t. č. ve VTOS ve Věznici Ostrava – Heřmanice
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava - Heřmanice
zastoupený T. A. S.
t. č. ve VTOS ve Věznici Mírov
sídlem Poštovní příhrádka 1, 789 53 Mírov

proti
žalované: **Vězeňská služba ČR - Věznice Heřmanice**
sídlem Orlovská 670/35, 713 02 Ostrava - Heřmanice

o přezkoumání rozhodnutí ze dne 5. 8. 2021 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS-140153/ČJ-2021-803532-KT ze dne 29. 7. 2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou dne 8. 9. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2021 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení souhrnného kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS-140153/ČJ-2021-803532-KT ze dne 29. 7. 2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 3 dny podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o VTOS“), uloženého speciálním pedagogem. Žalobci bylo kladeno za vinu, že se dne 28. 7. 2020 a 11. 8. 2020 odmítl podrobit namátkové kontrole na přítomnost návykových a psychotropních látek, když odmítl odevzdat vzorek moči a následně se podrobit odbornému lékařskému vyšetření.
2. Žalobce se domnívá, že v jeho případě byl porušen princip objektivní pravdy, rozhodnutí je zatíženo prvkem libovůle a bylo také porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Nedošlo ke sloučení řízení o třech kázeňských přestupcích a k uložení souhrnného trestu za všechny tři skutky. Dále má žalobce za to, že řízení o projednáváných kázeňských přestupcích mělo být vedeno pod jednou spisovou značkou.
3. Žalobce uvedl, že v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 29. 7. 2021 se prvoinstanční orgán vypořádal s námitkou prekluze tak, že trestnost jednání žalobce nezanikla, když lhůta byla pozastavena ve smyslu § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tuto skutečnost žalobce napadl v blanketní stížnosti; žalovaná se však k tomuto bodu v napadeném rozhodnutí již nevyjadřovala. Jestliže ze strany žalované absentuje vypořádání uvedené námítky, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Žalobce dále brojí proti tomu, že správní orgán nespojil ke společnému řízení řízení o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020 a neuložil souhrnný trest, a to v rozporu se závěry vyslovenými Krajským soudem v Ostravě v rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j. 22 A 14/2021-59. Ve všech případech (skutek ze dne 9. 7. 2020, skutek ze dne 28. 7. 2020 a skutek ze dne 23. 12. 2020) se jednalo o kázeňský přestupek se stejnou kvalifikací, a to porušení povinnosti dle § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS. Ačkoli nebylo ze strany žalobce proti rozhodnutí o skutku ze dne 9. 7. 2020 nijak brojeno stížností, měl být ze strany žalované aplikován § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Ze strany žalované se v tomto případě jedná o nezákonný zásah.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Pokud se jedná o námitku nespojení řízení ve vztahu ke skutku ze dne 9. 7. 2020, zdůraznila žalovaná, že žalobce si proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ve vztahu k tomuto skutku nepodal stížnost, tudíž nijak nerozporoval správnost a zákonnost uvedeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správního spisu krajský soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 9. 7. 2020 byl proveden záznam o kázeňském přestupku, v němž byl popsán skutek tak, že dne 9. 7. 2020 v 10.10 hodin byl žalobce v souladu s čl. 3 písm. c) Metodického listu č. 2/2010 ve znění pozdějších předpisů o provádění monitoringu výskytu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě ČR předveden do prostoru pracovny sester zdravotního střediska Věznice Heřmanice, kde byl vyzván, aby odevzdal tělní tekutinu (moč) za účelem provedení cíleného testování na přítomnost omamných a psychotropních látek. Žalobce

odmítl odevzdat moč a poté, co byl seznámen s tím, že s ohledem na odmítnutí odevzdání vzorku u něj bude provedeno odborné lékařské vyšetření, odmítl žalobce rovněž provedení tohoto lékařského vyšetření.

7. Shodně soud ze správního spisu krajský soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 28. 7. 2020 byl proveden záznam o kázeňském přestupku, v němž byl popsán skutek tak, že dne 28. 7. 2020 v 10.42 hodin byl žalobce v souladu s čl. 3 písm. c) Metodického listu č. 2/2010 ve znění pozdějších předpisů o provádění monitoringu výskytu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě ČR předveden do prostoru pracovny sester zdravotního střediska Věznice Heřmanice, kde byl vyzván, aby odevzdal tělní tekutinu (moč) za účelem provedení cíleného testování na přítomnost omamných a psychotropních látek. Žalobce odmítl odevzdat moč a poté, co byl seznámen s tím, že s ohledem na odmítnutí odevzdání vzorku u něj bude provedeno odborné lékařské vyšetření, odmítl žalobce rovněž provedení tohoto lékařského vyšetření.
8. Dále soud zjistil, že dne 11. 8. 2020 byl proveden záznam o kázeňském přestupku, v němž byl popsán skutek tak, že dne 11. 8. 2020 v 14:00 hodin byl žalobce v souladu s čl. 3 písm. c) Metodického listu č. 2/2010 ve znění pozdějších předpisů o provádění monitoringu výskytu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě ČR předveden do prostoru pracovny sester zdravotního střediska Věznice Heřmanice, kde byl vyzván, aby odevzdal tělní tekutinu (moč) za účelem provedení cíleného testování na přítomnost omamných a psychotropních látek. Žalobce odmítl odevzdat moč a poté, co byl seznámen s tím, že s ohledem na odmítnutí odevzdání vzorku u něj bude provedeno odborné lékařské vyšetření, odmítl žalobce rovněž provedení tohoto lékařského vyšetření.
9. Ve vztahu ke kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020 rozhodl dne 9. 1. 2021 speciální pedagog Věznice Heřmanice o uložení kázeňského trestu žalobci, a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce nepodal stížnost.
10. Ve vztahu ke kázeňském přestupku ze dne 28. 7. 2020 rozhodl dne 30. 11. 2020 speciální pedagog Věznice Heřmanice o uložení kázeňského trestu žalobci, a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal stížnost, která byla rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2020 zamítnuta. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, která byla zamítnuta rozsudkem ze dne 14. 4. 2021, č. j. 22 A 97/2020-72. Soudní řízení bylo vedeno od 17. 12. 2020 do 29. 4. 2021, kdy uvedený rozsudek nabyl právní moci.
11. Ve vztahu ke kázeňském přestupku ze dne 11. 8. 2020 rozhodl dne 15. 12. 2020 speciální pedagog Věznice Heřmanice o uložení kázeňského trestu žalobci, a to celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 4 dny. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal stížnost, která byla rozhodnutím žalované ze dne 23. 12. 2020 zamítnuta. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 23. 6. 2021, č. j. 22 A 14/2021-59 bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Soudní řízení bylo vedeno od 24. 2. 2021 do 2. 7. 2021, kdy uvedený rozsudek nabyl právní moci.
12. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2021 uložil speciální pedagog Věznice Heřmanice za kázeňské přestupky ze dne 28. 7. 2020 a 11. 8. 2020 žalobci souhrnný kázeňský trest, a to celodenní Shodu s prvopisem potvrzuje

umístění do uzavřeného oddílu na 3 dny. Stížnost žalobce byla zamítnuta napadeným rozhodnutím žalované ze dne 5. 8. 2021.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 15. 12. 2021, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Žalobce u ústního jednání prostřednictvím svého zmocněnce setrval na žalobním podání a zdůraznil, že požaduje napadené rozhodnutí zrušit s ohledem na jeho nepřezkoumatelnost stran námitky prekluze a v případě, že tuto námitku soud neuzná, nechť je napadené rozhodnutí zrušeno tak, aby byl uložen souhrnný trest i za skutek ze dne 9. 7. 2020.
15. Krajský soud především zdůrazňuje, že s ohledem na celkový obsah žalobního podání, zejména pak navrhovaný petit, při zohlednění požadavku žalobce specifikovaného u ústního jednání, dospěl k tomu, že žalobu je nutno i v části, ve které žalobce hovoří o nezákonném zásahu ve vztahu k jednání žalovaného spočívajícího v nespojení řízení také co do skutku ze dne 9. 7. 2020, považovat za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., nikoli za žalobu zásahovou, neboť podstatou námitek žalobce je stále totéž – že žalovaný měl do společného řízení zahrnout také řízení o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020 a pokud tak neučinil, navrhuje žalobce, aby soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost tak, aby bylo možno i tomto přestupku vést společné řízení.
16. Tedy, stěžejní žalobní námitkou své žaloby žalobce brojí proti tomu, že ke společnému řízení mělo být spojeno též řízení o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020. K této otázce krajský soud připomíná, že se povahou společného řízení o kázeňských přestupcích zabýval mj. již v rozsudku ze dne 23. 6. 2021, č. j. 22 A 14/2021-59, a to právě ve věci žalobce. Krajský soud tedy nejprve připomene východiska svých úvah k této problematice.
17. Zákon o VTOS nijak neupravuje problematiku společného řízení, tak jak je např. obsažena v § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), stejně tak nijak neupravuje možnost uložení souhrnného trestu, jako trestní zákoník.
18. Podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o přestupcích platí, že se podle jiných zákonů projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej osoba během výkonu vazby, trestu odnětí svobody nebo zabezpečovací detence. Z uvedeného vyplývá, že užití právní úpravy společného řízení podle zákona o přestupcích je v kázeňských řízeních dle zákona o VTOS vyloučeno.
19. Sluší se však v této souvislosti poznamenat, že Nejvyšší správní soud dovodil, že při trestání správních deliktů týměž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut přitom vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé zásadní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Použití analogie ve správním trestání je v omezeném rozsahu přípustné tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67).

20. Uvedené závěry je třeba aplikovat i v projednávané věci.
21. Krajský soud tak dospěl k závěru, že je na místě analogické použití předpisů práva trestního, a to úpravy § 43 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení, *soud uloží souhrnný trest, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším.*
22. Z žaloby vyplývá, že proti žalobci byla vedena celkem tři kázeňská řízení, ve všech případech se jednalo o kázeňský přestupek se stejnou kvalifikací, a to porušení povinnosti dle § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS. Kázeňské řízení o skutku ze dne 28. 7. 2020 a skutku ze dne 23. 12. 2020 bylo ve výsledku ukončeno (po předchozím zásahu Krajského soudu v Ostravě) právě napadeným rozhodnutím, kterým byl uložen souhrnný trest ve smyslu shora citovaných závěrů podepsaného soudu. Pokud se jedná o otázku, zda měla žalovaná při svém rozhodování v rámci společného řízení rozhodovat též o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020, je potřeba uvést, že optikou přednesených úvah krajského soudu by takový postup byl na místě, neboť o kázeňských přestupcích ze dne 28. 7. 2020 i 11. 8. 2020 bylo ve společném řízení v prvním stupni rozhodnuto dne 29. 7. 2021 (ve druhém stupni dne 5. 8. 2021), tedy v době, kdy již bylo prvostupňově rozhodnuto o uložení trestu za jednání žalobce ze dne 9. 7. 2020. Tedy, trest byl ukládán za jednání, které žalobce spáchal dříve (28. 7. 2020 a 11. 8. 2020), než bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí (dne 9. 1. 2021) za jiné jednání žalobce (za jednání ze dne 9. 7. 2020). Obecně vzato by tedy byla na místě i ve vztahu ke kázeňskému přestupku ze dne 9. 7. 2020 analogická aplikace § 43 trestního zákoníku, tedy nutnost uložení souhrnného trestu.
23. Nelze však přehlédnout, že v době, kdy žalovaná rozhodovala o kázeňských přestupcích ze dne 28. 7. 2020 a 11. 8. 2020 ve společném řízení – tedy v prvním stupni dne 29. 7. 2021 a ve druhém stupni dne 5. 8. 2021, již uplynula zákonná lhůta jednoho roku od spáchání kázeňského přestupku, ve které bylo možno za jednání ze dne 9. 7. 2020 uložit trest ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o VTOS, neboť nenastaly žádné okolnosti, které by měly na běh této lhůty vliv (např. soudní řízení správní, kdy lhůta po dobu soudního řízení ve smyslu § 41 s. ř. s. neběží). Žalovaná tak v době rozhodování o kázeňských přestupcích ze dne 28. 7. 2020 a 11. 8. 2020 nemohla zrušit rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za přestupek ze dne 9. 7. 2020 a ukládat za toto jednání trest souhrnný.
24. Krajský soud tedy uzavírá, že námitka, že mělo být vedeno společné řízení také o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020, není důvodná.
25. Jako nedůvodnou krajský soud vyhodnotil také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, postavenou na tom, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádala s námitkou prekluze (uplynutí lhůty podle § 47 odst. 3 zákona o VTOS) ve

vztahu k projednávaným kázeňským přestupkům. Ze správního spisu skutečně vyplývá, že ačkoli prvostupňový správní orgán se se vznesenou námitkou prekluze vypořádal, napadené rozhodnutí jakékoli vypořádání žalobcem blanketně vznesené námitky prekluze neobsahuje.

26. Nicméně, krajský soud má i přesto za to, že napadené rozhodnutí ob stojí; krajský soud připomíná zásadu jednoty správního řízení, kdy je nutné posoudit správní řízení jako celek. Z tohoto pohledu se žalobci dostalo ze strany prvostupňového orgánu vyčerpávající odpovědi na jím vznesenou námitku uplynutí lhůty k uložení kázeňského trestu. S tímto vypořádáním ze strany prvostupňového orgánu se navíc krajský soud zcela ztotožňuje; podstatné pro běh lhůty pro uložení trestu za kázeňský přestupek podle § 47 odst. 3 zákona o VTOS totiž bylo, že žalobce ve vztahu k oběma kázeňským přestupkům (ze dne 28. 7. 2020 i 11. 8. 2020) brojil proti uložení kázeňských trestů žalobou ve správním soudnictví. Na běh lhůty pro uložení trestu tak bylo nutno aplikovat dikci § 41 s. ř. s., podle kterého lhůta stanovená v § 47 odst. 3 zákona o VTOS po dobu soudního řízení správního nebžela.
27. Konečně krajský soud nepřiznal důvodnost ani námitce, že společné řízení o kázeňských přestupcích ze dne 28. 7. 2020 a 11. 8. 2020 mělo být vedeno pod jednou spisovou značkou. Jakkoli základ námitky má své opodstatnění, vedení řízení pod různými spisovými značkami se nemohlo jakkoli negativně dotknout veřejných subjektivních práv žalobce.

Závěr a náklady řízení

28. Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť její náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 15. prosince 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu